

Sanghæfte

Indholdsfortegnelse

Arbejdsmand - du som må	3
Arbejdsmand i Silkeborg	4
Barndommens land	5
Bjørnen vågner	6
Brødre, lad våbnene lyne	7
Dag efter dag har vi lært det	8
Danmark for folket	9
Desertøren	10
En hilsen til jer kammerater	11
Du, som aldrig har skuet	12
Energi er alle vegne	14
Flyv højt, vor sang, på stærke vinger	15
Frihed, lighed og broskab	16
Friheden flyver	17
Hvem sidder der bag skærmen	18
Jyden han æ stærk å sej	19
Kringsatt av fiender	20
Kæden	21
Mitt eget land	22
Noget om at ærgre sig	23
Noget om helte	24
Noget om billigrejser	26

Nu grønnes vårens første træ'r	27
Når jeg ser et rødt flag smælde	28
Rejs jer, fordømte her på jorden	29
Sangen om Larsen	30
Selvom vi er kvinder	31
Smålandshavet	32
Snart dages det, brødre	33
Svantes lykkelige dag	34
Tak tillidsmand	35
Ungdom er ikke de sløvede sind	36
Vi er børn af arbejderklassen	37
Vor fane lyser flammerød	38
Vi bygger landet	39
Vi er det ny	40

Arbejdsmand - du som må

Arbejdsmand - du som må
grunden ud for huset grave.
- må med sten på nakken trave,
og som må for børen gå,
du som mellem hjul og remme
i fabrikkens fængsel står,
- hæv din stemme,
kræv for slægten bedre kår.

Arbejdsmand, du som må
daglig hårdt for brødet slide,
lad i dag din tanke glide
mod det mål, som vi vil nå,
vi må kræve større lykke
for vort samfunds mange små,
ej hvert stykke
brød af tårer saltes må.

Arbejdsmand - se dig om,
se, her er du mellem fæller,
alle vi, som her du tæller,
hid som du til stævne kom
for at drøfte fælles nytte,
for at røgte standens tarv,
den skal løfte
svundne slægters rige arv.

Arbejdsmand, tænk dig om,
husk at bagved os vi tæller
hundred tusind forbundsfæller,
på hvis vegne hid vi kom;
hundred tusind viljer stærke
til at kæmpe for vor sag;
kan du mærke,
at det stunder imod dag!

Arbejdsmand, lad os da
her hinanden håndslag give,
på at trofast vil vi blive
mod vor sag, - ej falde fra.
Alt, hvad der er skævt, skal rettes,
men korsarer er vi ej,
æren plettes,
når man løber fejgt sin vej.

Arbejdsmand i Silkeborg

Vil du lære
om din verden
om dit samfund
om dit land
om dit arbejde
al din færden
så tag fat nu
Arbejdsmand!

Vore slægter
lå for anker
i en evig
fattigdom
Men da opstår
nye tanker
som de gamle
samles om.

Mod de riges
rå kynisme -
mod profittens
åbne gab
satte folket
Socialisme
Frihed Lighed
Broderskab.

Det var kursen:
Folket ejer
arbejdspladsen
eget land
Det var drømmen:
Folkets sejr
Glem det aldrig
Arbejdsmand.

Vi fik god tid
vi fik velstand
skabte forsorg
verdenskendt
Folket lærte
at vi selv kan
være vor tids
fundament.

Vi skal kende
vores fortid
vores samtid
alle dem
der kan vise
os i vor tid
hvor vi finder
vejen frem.

Har vi vundet?
Arbejdskampen
vindes langsomt
mønt for mønt
Men i selve
samfundskampen
står vi stivnet
kvart begyndt.

Vi står stadig
i kynisme
i profittens
åbne gab
Vi fik aldrig
Socialisme
Frihed Lighed
Broderskab.

Verden over:
Rig mod fattig
Vi må vide
hvor vi står
Det' din skæbne
du har fat i
Arbejdsmand i
Silkeborg.

Barndommens land

Barndommens land.
Tidens mælketand.
Verden er ny for dit øje.
Folk er to tre meter høje,
så de må bøje sig
ned til dig.

Fluen er blå.
Kilder på din tå.
Og et par myrer du kender
hygger sig på dine hænder.
Skrubtudsens tisser en tår
før den går.

Solen er varm.
Stikker på din arm
ligesom hvepse og bier.
der er så gale - de svier!
Regnormen føles så blød.
Den er sød!

Slog du dit ben
på en kampesten?
Kom - lad mig puste på skrammen.
Vi skal ha' lappet dig sammen.
Du må vist hellere få
plaster på.

Verden er stor.
Kaldes "Moder Jord".
Der findes børn der må flygte,
men du har intet at frygte.
Ingen skal mishandle dig -
håber jeg.

Græsset er højt
som et fuglefløjt.
Solen er ude af syne.
Putter sig under sin dyne.
Gaber måske - lissom du -
sover nu.

Barndommens land.
Nu er jeg en mand.
Tit har jeg lyst til at love
solskin og dejlige skove.
Men der er lang vej igen.
Sov, min ven.

TEKST: BENNY ANDERSEN

MELODI: BENNY ANDERSEN

Bjørnen vågner

Når den slumrende bjørn i sit hi
vågner op efter langvarig dvale
og går ned i de grønne dale
er den russiske vinter forbi.

Den er slunken og finder et sted
hvor bier har efterladt honning
men den savner en plysset dronning
til at dele sin livsglæde med.

Ved en flod hvor den sorte stork står
og forellerne spræller så sprælske
ser han hende han drømte at elske
dukke frem af den russiske vår.

Det er solskin og forår igen
efter vinterens hvasse strabads-frost
vær velkommen du signede glasnost
og velmødt du min elskede ven.

1. vers nynnes

Selvom hunbjørnen først er lidt sky
si'r hun ja til sin kærlige mage
og de går ud'n at se sig tilbage
mod en sommer forjættende ny.

TEKST: OSKAR HANSEN

MELODI: RUSSISK STUDENTERSANG

Brødre, lad våbnene lyne

Brødre, lad våbnene lyne,
slaget, det sidste, er nær.
/: Sejrenes dag er i syne,
brødre, for arbejdets hær. :/

Vi, der er kommet fra dybet,
brødre af kval uden mål,
hærdes i kampen mod krybet,
bliver som klinger af stål.

Knyt den bevæbnede næve,
- Brødre, vi kæmper for fred,
lad ej som trusler den svæve,
lad den som lyn flamme ned.

Andre tog magten og æren,
sliddet var levnet til os,
brødre, men arbejderhæren
byder tyrannerne trods.

Op nu! Det melder og maner,
tronerne styrter i grus,
/: under de blodrøde faner
bygger vi fremtidens hus. :/

Skrevet 1919 som en gendigtning af den russiske "Rødgardisternes march". (Skrevet 1897).

Dag efter dag har vi lært det

Dag efter dag har vi lært det:
Verden er bygget på vold.
Mennesker knuges af frygten.
Frygten gør ensom og kold.
Mennesker fængsles i cirkler.
Tanken blir angstfyld og gold.
Dette skal vi nu forandre
gennem et stærkt sammenhold.

Ikke beslæde støvlers
truende, trampende rakt.
Ikke som slaver, der tigger
smuler, der hånlige blir rakt.
Ikke som skælvende, bange,
bøjet af alt, der blev sagt.
Frie, bevidste og mange
ved vi, at viden er magt!

Ikke en magt for at true
andre og trampe dem ned.
Ikke en magt for at kue
andre med alt det, man ved.
Ikke en magt for at knuse
andre som under et skred.
Magt for at opnå og sikre
arbejde, lighed og fred!

Ikke forførende toners
falskhed og lokkende spil.
Arbejderklassen må skabe
klarhed om alt det, vi vil.
Ikke de stivnede flosklers
holden hinanden for nar.
Enhed og viden skal være
vort socialistiske svar!

Dag efter dag har vi lært det:
Viden er mere end magt.
Enhed gir kraft til at sprænge
kår, vi blev tvangsunderlagt.
Styrken vil kunne forandre
forhold, der nu skaber frygt.
Viden kan opløse cirklen:
Åbne den vej, vi har søgt!

Danmark for folket

Danmark for folket,
det klinger og gror,
det er de stærke,
de sejrende ord.

Hver den, der virker med ævne og ånd,
og hver og en, der skaber med den barkede hånd,
hver den, der ærligt i arbejdets flid
vil bygge op den nye dag, den nye folkets tid,
plads for dem alle, plads for alle, der vil
Danmark for folket.

Danmark for folket -
fra hytte og hus,
stærkt skal det stige
som vårvindens sus,
nynne sin sang, hvor maskinerne slår,
og nynne ud, hvor muldens mænd langs agrene går,
syngende ved disk og ved pult på kontor,
og storme ud til havets mænd langs skibes kølvandsspor.
Plads for dem alle, plads for alle, der vil
Danmark for folket.

Danmark for folket -
det klinger fra nord,
plads for os alle
ved samfundets bord.
Kamp imod dem, der vil storme og slå
de friheds lyse skanser, som vort folk bygger på.
Plads for hver tanke, der levende gror,
det er vor stærke tone i det store verdenskor.
Plads for os alle, plads for alle, der vil
Danmark for folket.

I 1934 fremsatte Socialdemokratiet programmet: "Danmark for folket", og Oskar Hansen skrev hertil sin sang, der straks blev til henholdsvis "Norge for folket" og "Sverige for folket".

Desertøren

Til Dem hr. præsident,
jeg disse ord vil skrive
som måske er naive,
men læs i allenfald.
I går fik jeg et brev
med ordre til at stille,
men da jeg ikke ville,
jeg disse linier skrev.
Jeg tænkte ved mig selv,
det er jeg ikke nødt til,
for jeg blev ikke født til
at slå mennesker ihjel.
Så bliv nu ikke vred,
jeg har da lov at mene,
at krige er gemene,
at verden vil ha' fred.

Det er over min forstand,
at lande skal gøres øde,
at men'sker skal forbløde
og slås til sidste mand,
at der endnu er nogen,
der har så lidt af krig forstå't
trods kvinders sorg og barnegråd,
at de bevarer roen.
Bag fangelejrens hegn
er mænd med sjæl besløvet,
hvis bedste år er røvet,
hvis kære lider savn.
I morgen før det gryr
forlader jeg mit barndomshjem,
hr. præsident, og det er Dem
og Deres krig, jeg skyr.

Mit ønske det er blot,
at jeg må gå i verden
og prøve på at lære den,
at vi ku' ha' det godt.
Lad os bruge det liv, vi har,
til at kæmpe mod den nød, der gør,
at bro'r vil slås med broder,
gør men'sket til barbar.
Hr. præsident, farvel,
hvis De vil kræve heltemod,
hvis der skal ofres helteblod,
så må De gøre det selv.
En desertør, javel,
men jeg er ikke bange,
og før jeg la'r mig fange,
må De slå mig ihjel.

En hilsen til jer, kammerater

En hilsen til jer kammerater
til dig, min ven og min bror,
/: der kæmper i Spaniens bjerge
for frihed og lykke på jord. :/

Da Spaniens folk var i fare
og kampråbet lød fra Madrid
fra alle lande sig meldte
en skare rede til strid.

En hær mangfoldig og broget,
kun ens i sit flammende mod,
en hær af brødre, der ikke
hinandens tale forstod.

Men hvad har ord vel at sige
når bare det gælder: Gå på!
Maskingeværernes knitren
- det sprog kan alle forstå!

Alverden følger i spænding
den røde, kæmpende hær.
Kammerat, du er ikke alene
nej, - tusinder følger din færd.

Du er vor stolthed og ære,
du gi'r os tro på vor magt,
vi glemmer aldrig de ofre,
som du for vor lykke har bragt.

Og finder du døden dernede
i kampen for frihedens sag,
så bøjer vi stille vort hoved
og sænker vort blodrøde flag.

Og lover at ære dit minde,
din trofasthed og dit mod
der ved at vi fører til sejr
den sag som du ofred dit blod.

Ja, folkenes sejrende skarer
skal følge dit blodige spor,
/: og frihedens blomster skal spire
af Spaniens bloddrukne jord. :/

Du, som aldrig har skuet

Du, som aldrig har skuet den lysende dag,
rejs dig, arbejderungdom, til kamp for din sag.
Vi vil byde tyranner og trældommen trods,
og forstår du din pligt, er du med iblandt os.
Denne vej, som er vor, går til friheden frem,
vi vil tænde dens lys i de fattige hjem,
de, hvorfra vi er kommet, og hvortil vi går,
og som alle vi kender fra barndommens år.
Der er rigdomme nok; for vort øje
ligger frugtbar og gavmild vor jord,
men vi stedse må lade os nøje
kun med smuler fra samfundets bord.
Medens rigdommens herre har bænket
sig om bordet med arbejdets løn,
vandrer endnu i trældommen lænket
hver en arbejdets trofaste søn.
Frem til kamp med frejdigt mod,
thi vor sag er stor og god.
Den er runden -
den er runden ud af fremskridtets evigt foryngende flod.

Som den nye verdensmagt
socialismens broderpragt
sejrrigt vinker -
sejrrigt vinker dig til gærning! Op ungdom, på tegnet giv agt!

TEKST:

MELODI:

Vi vil værne om det, som for livet har værd,
om alt godt, som er vundet ved menneskets færd,
det er folket, som bandt, det er folket, som spandt,
men tyrannerne stedse, som udbyttet vandt.
Det er dem, der skal falde for arbejdets mænd,
for at alle kan leve som frie igen,
for at livet kan følge sin inderste lov:
at vi alle skal yde til alles behov.
Ungdom, arbejdets døtre og sønner,
stå for friheden trofast på vagt!
Der behøves ej suk eller bønner,
når vi lærer at kende vor magt.
Lad kun harmen i hjærterne gløde
- alt for længe vi savnede dens ild -
har man kaldt os de rødeste røde,
hvorfor skal vi da ikke slå til?
Frem til kamp med frejdigt mod,
thi vor sag er stor og god.
Den er runden -
Den er runden ud af fremskridtets evigt foryngende flod.

Som den nye verdensmagt
socialismens broderpagt
sejrrigt vinker -
sejrrigt vinker dig til gærning! Op ungdom, på tegnet giv agt!

“Ungdomsmarch” i Socialdemokratisk Ungdoms Forbunds blad “Fremad”,
1908. Sangen går også under navnet: “Romanen”.

Energi er alle vegne

Energi er alle vegne
i et fjeld, i vand, i luft.
Den vil nyttes, men kræver til gengæld
at vi udnytter den med fornuft.
Kapitalen er ikke fornuftigt
den er rovdrift og menskeforagt.
Vil vi sikre at livet overlever
må vi bryde med pengenes magt.

Vi må bryde med et samfund
der forgylder den der har,
mens de ledige, syge og gamle
spises af med et: værsgo og spar!
Vi fordømmer gevinster der hentes
på racisme, fidus og fortræd.
Vi sir nej til de supermænd der rabler
at raketter er vejen til fred.

Dertil kræves energien
i naturen og i os.
Vi må kende og genkende verden,
vi må lære hinanden at slås,
inspirere og samle og trodse
det der truer vor armeste trøst.
Gå i skole er ikke bare ansvar,
gå i skole er også en lyst.

Det er fest at tømre spørgsmål,
det er fest at tøjle svar.
Energi - det er noget der kommer
når man bruger de kræfter man har.
Vores styrke er arbejderklassen,
kammerater og indsigt gør fri.
Vi begriber - og derfor blir vi grebet
af en målrettet ny energi.

Skrevet til indvielsen af SiD's kursusejendom Energitcentret i 1986.

Flyv højt, vor sang, på stærke vinger

Flyv højt, vor sang, på stærke vinger,
flyv over bondeland og by,
flyv så langt, som livets klokke klinger,
og bring budskab om dagens gry,
meld om håb, hvor forsagte græder, og slå trygt
mellem hjerter bro,
knyt til vor fane held og hæder,
giv dem, som tvivler, klippetetro!
/: Over bjærg, over dale
skal du flyve i dag,
thi Internationale
går til kamp for folkets sag. :/

Flyv over Danmarks gamle have
med krigerærens rustne hegn,
lad det lyde ved de faldnes grave,
at vor fane er fredens tegn.
Bær dem ud, tidens friske toner
over vaklende vangeled;
hvor verden skælver bag kanoner
er du et krav om broderfred.
Over bjærg...

Flyv højt, vor sang, og kald til møde
hvert folk, der på sin fremtid tror,
få de unge hjerter til at gløde
ved det mægtige verdenskor;
livets bud skal du os fortælle, -
syng det ind i de tusind hjem:
De gamle tanker dør af ælde,
men ny og bedre spirer frem!
/: Over bjærg, over dale
skal du flyve i dag,
thi Internationale
går til kamp for folkets sag. :/

Frihed, lighed og broskab

Er livets maskerade et luftigt skyggespil?
Og vil vi smide masken? - Og kan vi, hvis vi vil?
Det samfund som vi ønsker, er et hvor flere tror,
at dér, hvor mure falder, der skal vi bygge bro'r.

Men bjælken i dit øje, gør synet skidt bevend,
så den kan bruges bedre som sikkert fundament.
De allerstørste værker blev skabt på disse ord:
at dér, hvor mure falder, der skal vi bygge bro'r.

For fællesskab og glæde er det, det handler om.
Så nyd du er til stede, - en dag er pladsen tom.
Det nære samvær tæller, din glæde blir så stor,
så dér, hvor mure falder, der skal vi bygge bro'r.

De broer, de skal bære os over hver en kløft,
og man blir glad i sjælen, og sindet får et løft,
så lad os sammen værne om alt på denne jord,
så dér, hvor mure falder, der skal vi bygge bro'r.

Og livets små mirakler kan ses fra denne bro,
den gavner overblikket, den styrker vores tro,
man elsker næsten næsten, og smukke spirer gror
så dér, hvor mure falder, der skal vi bygge bro'r.

Nu er vi klar til afgang, - men husk din stok og hat!
Se, det var dagens slagsang, og så ka' vi ta' fat.
Da ligger vores fremtid, som perler på en snor.
så dér, hvor mure falder, der skal vi bygge bro'r.

TEKST: ERIK CLAUSEN

MELODI: LEIF SYLVESTER PETERSEN

Friheden flyver

Stjernerne blinker, jorden drejer rundt
fuglene synger til solen.

Få har det godt, mange lider ondt
på asfalten blegner violen.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
som svalerne højt i det blå.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
dig helst på jorden vi så.

Menneskeskabt er hadets bånd
og ondskabens tunge lænker.

Stærk og god er den hånd
som på havets bund den sænker.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
som svalerne højt i det blå.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
dig helst på jorden vi så.

Oftede vil man binde frihedens fugl
for at få sangen til at forstumme,
men den kan ikke holdes i skjul
lad det tordne fra frihedens tromme.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
som svalerne højt i det blå.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
dig helst på jorden vi så.

Finder du pladsen i livet for trang,
- er din rose spærret inde?

Slås du alene, blir kampen for lang,
men sammen kan vi friheden finde.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
som svalerne højt i det blå.

Oh, frihed, oh, friheden flyver
dig helst på jorden vi så.

Hvem sidder der bag skærmen

Hvem sidder der bag skærmen
med klude om sin hånd,
med læderlap for øjet
og om sin sko et bånd?
Det er såmænd Jens Vejmand,
der af sin sure nød
med hamren må forvandle
de hårde sten til brød.

Og vågner du en morgen
i allerførste gry
og hører hamren klinge
påny, påny, påny,
det er såmænd Jens Vejmand
på sine gamle ben,
som hugger vilde gnister
af morgenvåde sten.

Og ager du til staden
bag bondens fede spand,
og møder du en olding,
hvis øje står i vand -
det er såmænd Jens Vejmand
med halm om ben og knæ,
der næppe ved at finde
mod frosten mer et læ.

Og vender du tilbage
i byger og i blæst,
mens aftenstjernen skælver
af kulde i sydvest,
og klinger hammerslaget
bag vognen ganske nær -
det er såmænd Jens Vejmand,
som endnu sidder dér.

Så jævned han for andre
den vanskelige vej,
men da det led mod julen,
da sagde armen nej.
Det var såmænd Jens Vejmand,
han tabte hamren brat,
de bar ham over heden
en kold decembernat.

Der står på kirkegården
et gammelt frønnet bræt;
det hælder slemt til siden,
og malingen er slet.
Det er såmænd Jens Vejmands,
hans liv var fuldt af sten,
men på hans grav - i døden
man gav ham aldrig en.

Jyden han æ stærk å sej

Jyden han æ stærk å sej,
modde båd i nøj å næj,
goer ed op, å goer ed ni'r,
åller do fåtawt ham si'r.

Først næ dær æ nøe o far,
kommer jyden ud å dar,
men han goer ett ind igjen,
fa' de und' han hå gjent hen.

Læ wos åltid blyw we de,
får si bån ka kjendes we;
søen et sind da hær i noer
hold sæ we, te ålt fågoer.

Kringsatt av fiender

Kringsatt av fiender
gå inn i din tid!
Under en blodig storm -
vi dig til strid!
Kanske du spør i angst,
udekket, åpen:
hva skal jeg kjempe med,
hva er mitt våpen?

Her er dit vern mot vold,
her er dit sverd:
troen på livet vårt,
menneskets verd.
For all vår fremtids skyld,
søk det og dyrk det,
dø om du må - men:
øk det og styrk det!

Stilt går granatenes glidende bånd.
Stans deres drift mot død,
stans dem med ånd!
Krig er forakt for liv.
Fred er å skape.
Kast dine krefter inn:
døden skal tape!

Edelt er mennesket,
jorden er rik!
Finnes her nød og sult,
skyldes det svik.
Knus det! I livets navn
skal urett falle.
Solskinn og brød og ånd
eies av alle.

Da synker våpnene
maktesløst ned!
Skaper vi menskeverd,
skaper vi fred.
Den som med høyre arm
bærer en byrde,
dyr og umistelig,
kan ikke myrde.

Dette er løftet vårt
fra bror til bror:
vi vil bli gode mot
menneskenes jord.
Vi vil ta vare på
skjønnheten, varmen -
som om vi bar et barn
varsomt på armen!

Kæden

Kun den som er sig selv bevidst
kan ændre denne ulvetid.
Der findes ingen ønskevist
som kan erstatte kamp og strid
Det eneste vi har i dag
at sætte op mod magt og vold
er styrken som udspringer af
de svages stærke sammenhold.

Alene er du kun en brik
i større magters rænkespil.
Men samlet er vi stadigvæk
den største enhed der er til.
En kæde smedes led for led.
Og hele kædens kraft beror
på din og min samhørighed
med mennesker på denne jord.

Man prøver på at binde os
til drømmen om et tomt forbrug.
Men de skal aldrig finde os
som slaver ved et ædetrug.
Læg hånden i min hånd og mærk
at slaveriet er forbi.
Byd magten trods. Gør kæden stærk
og slip de bundne kræfter fri.

Mitt eget land

Jag hörde musik någonstans
som kom från en frusen orkester,
den kallas för terrorbalans
och dansas av öster och väster.
Vad bryr jag mig om öst och väst,
jag vet ju bäst...

...för när mänskorna har varandra
bor de alla i samma land
och jag är ju precis som andra
och min hand är så lik din hand.
Hela landet syns från mitt fönster
huvudstan ligger i mitt rum
och i taket gör lyktor mönster
det är dumt, men jag är väl dum.

Man säger att ensam är fri
den frie lär vara den starke.
Men du och jag blir ändå vi
och jorden får blommande marker
och nätterna skimrar av bloss
bara för oss...

...för när mänskorna har varandra
bor de alla i samma land
och allting vi vill ge till andra
kan du få ur min öppna hand.
I min hand finns allt det jag drömmer
allt jag äger och allt jag har
och den rädsla som alla gömmer,
just på den är din hand ett svar.

Jag vet att en väldig raket
skall gå mot en främmande himmel
men säj mig en enda planet
som jorden, för den ger mig svindel!
Och därför så stannar jag kvar
jag vet jag har...

...liksom du någon plats på jorden
som jag kallar mitt eget land
det är så svårt att få tag på orden
men du vet hur det känns ibland
när man känner att allt är nära
och att allt finns en mening i
ska det vara så svårt att lära
det att människor - det är vi...

...har du hört någon gång musiken
när jag fattar helt lätt din hand
och i världen omkring finns riken
men dom är alla samma land...

Noget om at ærgre sig

Der sejler en pige på Tung-ting-hu
i det Kina, jeg aldrig har set.
Hun læser et gammelt kinesisk digt
af en gammel kinesisk poet.
Og det ærgrer mig lidt at hun læser ham.
Og det ærgrer mig mer endnu
at jeg ikke har skrevet det smukke digt
til en pige på Tung-ting-hu.

Der danser en pige på en café
i en by jeg har drømt jeg har kendt.
Hun danser en tango og danser den
med en fyr der er stor og potent.
Og det ærgrer mig mer end jeg synes om,
at hun lægger sin mund til hans
og slet ikke forstå at det ærgrer mig
at den mund er en fremmed mands.

Der vandrer en pige på Karl Johan
under Oslos velsignede sol.
Hun går med en plaske direkte hen
på det nærmeste vinmonopol.
Og hus sætter sig trist og vemodigt ned
ved den flommende Glomma elv.
Og der ærgrer mig dybt at hun sidder der
og må tømme den flaske selv.

Der sover en pige i rue Dauphine
i Paris der er byernes by.
Der sov jeg engang i den samme seng
i den selvsamme ældgamle rue.
Så det ærgrer mig dobbelt at pigen bor
i den dobbeltseng der var min,
og at ikke jeg ligger og bobler nu
på et leje i rue Dauphine.

Jeg kender en pige. Og hun er gift.
Og tilfældigvis netop med den,
der sidder og digter om nogle pier,
som tilfældigvis ikke er mænd.
Og der ærgrer mig lidt, at hvis de var mænd,
og min kone var lisom jeg,
var det ikke så helt usansynligt at
jeg fik grund til at ærgre mig!

Der sidder og ligger og går og står
en del piger, jeg aldrig skal se.
En ammer en tøs og en får en dreng
og en barsler i Borups allé.
Og det ærgrer mig noget så grusomt at
de får børn med en dum barbar,
skønt de stakkels små unger var bedre tjent
med en rigtig poetisk far.

Noget om helte

Livet er en morgengave.
Sjælen er et pilgrimskor.
Det står krokus i min have.
Der står øller på mit bord.
Under himlen hænher lærken
som et fjærnt bevinget frø,
for en lærke tænker hverken
på at kæmpe eller dø.

Her er fredeligt og stille.
Her er ingen larm og støj.
Jeg har sået kruspersille
og et brev med pure løg.
Lad alverden slå for panden
og bekæmpe spe med spot.
Jeg vil enes med hinanden
og mig selv og ha det godt.

Der er nok som går og sysler
med at sprænge kloden væk.
Jeg vil ikke ha skærmydsler
og kanoner bag min hæk.
Mens de andre går og sveder
for at gi hinanden lak,
vil jeg pusle med rødbeder,
selleri og pastinak.

Jeg vil ikke slås med bisser.
Jeg vil så og ikke slå.
Selv de rødeste radiser
kan man roligt lide på.
Og de sølle penge rækker
til lidt mer end skattesjov,
når ens kone går og trækker
sådan lidt til husbehov.

Gulerødder kan hun trække
op af jordens automat,
hvor de står i rad og række
mellem bønner og salat.
Og hvis jeg er træt og gnaven,
og det sker jo af og til,
kan vor muldvarp grave haven,
hvad den sikkert gerne vil.

Samson gik og styrted templer.
Peter Freuchen knak sit ben.
Ak, mod disse to eksempler
er min dåd en sølle en.
Jeg har aldrig dræbt filistre
eller haft et ben af træ.
Og når stærke mænd blir bistre
går jeg fra Thermopylæ.

Tiden går og tiden hverver
store mænd til mandig dåd.
Jeg, reserven blandt reserver,
bryder ofte ud i gråd.
jeg får nerver og migræne
blot jeg skær mig på min dolk
og vil helre slå min plæne
end slå løs på pæne folk.

Hvorfor skal man slå på tæven
eller bruge tæveord?
Jeg vil trykke folk på næven.
Jeg er ingen Tævedor.
Lad den tæve på hinanden
der har tæv behov endnu.
Jeg vil ikke klinke kanden
før jeg ser den er itu!

Livet er en dejlig gave.
Jorden er en herlig jord.
Der er øller i min mave.
Der står krokus på mit bord.
Når reserverne skal stille
for at splitte kloden ad,
skriver jeg med kruspersille
verdens mindste heltekvad.

Noget om billigrejser

Jorden drejer om sin akse
med en masse byer på,
London, Skive, Rom og Fakse,
Novgorod og Åbenrå.
Alle steder bor der mennesker,
som er højst forskellige.
En er russer, en er svensker,
og en del er hellige.

Jeg har hus på denne klode,
hus med lokum, høns og hø.
Jeg er glad og vel tilmode
og vil meget nødig dø.
Og når jorden drejer roligt
med mit lille husmandssted,
syns jeg det er helt utroligt,
at jeg også drejer med.

Jeg kan sidde ved mit vindu
når det løber fuld af vand,
mens jeg tænker på en hindu
i det fjerne Hindustan.
Mon en sådan udenlandsker
sidder drømmende som jeg,
mens han tænker på en dansker,
der sandsynligvis er mig?

Mon hans kone bruger briller?
Er hun liså køn som min.
Mon han har en søn der spiller
på vemodig violin?
Har hans datter papillotter?
Er hun dejlig og banal?
Eller tømmer hun mon pottes
på et hinduhospital?

Se, nu går den satans hane
og gør hønsene besat!
Den skal slagtes en af da'ne
så det er da noget pjat -
Mon de frække hinduhaner
siger kykliky som vor,
eller har de andre vaner
som kun Muhamed forstår.

Nu er solen atter fremme.
Hanan bruger sin alarm.
Det er rart at være hjemme
ved sin egen vindueskarm.
Jorden drejer om sin akse,
drejer rundt med muld og vand.
Der er langt fra mig til Fakse.
Der er langt til Hindustan.

TEKST: HALFDAN RASMUSSEN

MELODI: TYSK FOLKEMELODI

Nu grønnes vårens første træ'r

Nu grønnes vårens første træ'r
og håbets lyse tid er nær,
men intet føles håbefuldt,
for den som leder savn og sult.
Stå fast mod fattigdom og vold
i solidarisk sammenhold.
Vor jord er fælles, hejs et flag
for alle jordens folkeslag.

Med tankens kraft og åndens slid
har vi erobret rum og tid,
men alt kan blive støv på ny
i skyggen af et bombefly.
Stå fast ...

Den rige verdens fattigdom
besmitter det vi drømte oom:
En verden hvor enhver har krav
på mere end en ensom grav.
Stå fast ...

Kom, bror og søster, gør jer fri
af egoismens tyranni.
På vore drømmes himmelhvælv
er ingen stjerne kun sig selv.
Stå fast mod fattigdom og vold
i solidarisk sammenhold.
Vor jord er fælles, hejs et flag
for alle jordens folkeslag.

I 1976 ønskede Socialdemokratiet at forny de sange, der blev sunget ved de mange
1. maj-arrangementer. Det blev til denne tekst - skrevet på den tyrsk melodi "O Tannenbaum".

Når jeg ser et rødt flag smælde

Når jeg ser et rødt flag smælde
på en blank og vårfri dag,
kan jeg høre det sælsomt fortælle
om min verden, mit folk og min sag.
Og jeg rejser mig trodsigt i vrirten,
mens det kogler af kraft i mit mod,
thi det flag, der nu smældende når himlen,
er jo rødt som mit brusende blod.

Jeg har set min fader ranke
ryggen op i flagets brus.
Jeg har lyttet og hørt hjertet banke
i dets stolte, befriende sus.
Jeg har elsket dets farve fra lille,
da min mor tog mig op på sit skød
og fortalte mig manende og stille
om en fane så knitrede rød.

Jeg har anet slægters striden
imod fremtids fjærne mål.
Jeg har set trælletoget i tiden
blive mænd bag ved kampfanens bål.
Jeg har set den i blafrende storme, -
jeg har elsket dens flammer i strid,
og bag den så jeg arbejdshænder forme
verden om til en lysere tid.

Det er sliddets slægters fane
over fronten vid og bred.
Den skal ungdommen ildne og mane,
den skal knuse hvert grænsernes led.
Den var forrest i fredelig færden,
den var forrest i stormklokkens klemte;
den er fanen, der farver hele verden -
i dens folder er fremtiden gemt.

“Ung Flagsang” til DsU’s kredsstævne i København, 1923. I “Ungdoms-Appellen”, 1923.

Rejs jer, fordømte her på jorden

Rejs jer, fordømte her på jorden,
rejs dig, du sultens slavehær!
I rettens krater buldrer torden,
nu er det sidste udbrud nær.
Bryd kun fortids møre mur i stykker,
slaveskare, der er kaldt;
snart verdens grundvold sig forrykker,
fra intet da vi bliver alt!
/: Vågn til kamp af jer dvale,
til den allersidste dyst;
- og Internationale
slår bro fra kyst til kyst. :/

Ej nogen mægtig gud og kejser
og folkehøvding står os bi.
Nej, selv til kampen vi os rejser,
vor folkeret forlanger vi.
For at knuse tyvene, vi føder,
for at fri vor bundne ånd
vi puste vil til essens gløder
og smede med en senet hånd.
Vågn til kamp...

Ved ofringen til Mammons ære
har guldets konger aldrig haft
et andet mål end det: at tære
på proletarens arbejdskraft.
Denne bande ved vor slid og plage
til en mægtig rigdom kom;
og når vi fordrer den tilbage,
forlanger vi vor ejendom.
Vågn til kamp...

Arbejdere i stad, på landet,
en gang skal verden blive vor.
Den dovne snylter skal forbandet
forjages fra den rige jord.
Mange gribbe på vort blod sig mætter;
lad os jage dem på flugt.
Vor kamp en herlig tid forjætter,
hvor solen altid stråler smukt.
/: Vågn til kamp af jer dvale,
til den allersidste dyst;
- og Internationale
slår bro fra kyst til kyst. :/

Sangen om Larsen

Her er en sang om en mand, der hed Larsen,
det' ham, man møder på gaden hver da',
og han var tem'lig uheldig med livet,
som han ellers havde ventet meget a'.
Det sku' vær' så godt, og så' det faktisk skidt.

Han var født i en nobel familje,
og hans forældre de sa' ham så tit:
Når du bli'r stor og ska' til og ha' stilling,
ska' du få dig no'et der' absolut solidt.

Han kom i skole og lærte a' fedte
for dem der' store og tæve dem der' små.
Han lærte osse a' la' vær' med a' spørre
og at tro på det han ikke ku' forstå.

Som alle andre fik Larsen eksamen
og gik i sheiktøj og følte sig stor.
Han tænkte: Først nu begynder vi livet,
men en skønne dag blev han sat på kontor.

Han havde regnet med avancementer,
og ganske vist var der chancer ret tit,
men de blev nappet af chefens nevøer,
skønt i mange år had' Larsen gået og slidt.

Han havde tænkt sig et hus med garage
og rigtig have, som ku' vær' hans eg'n,
men det blev kun til to værl'ser med kammer
og til cykel og en bus, når det var regn.

Han havde tænkt sig en blomstrende kone,
og mange glæder og børn sku' de ha',
men der var ikke til mange børn i hans gage,
og hans kone blomstred' alt for hurtig a'.

Han havde tænkt sig så mangt og så meget,
men overalt var der altså hejst stop.
Og sådan går det for alle de Larsner,
som man aldrig ka' få til a' vågne op.
Det ku' bli' så godt, men nu er det faktisk skidt.

Selv om vi er kvinder

Ja, ned med slaveri
nu vil vi være fri,
arbejdskvinder er vi,
arbejdskvinder er vi,
ja, ned med slaveri,
nu vil vi være fri,
arbejdskvinder er vi,
vor frihed vil vi ha' .
Ai-lío-lío-lai,
vort fællesskab skal vokse,
for vi er socialister,
ja, vi er socialister,
ai-lío-lío-lai,
vort fællesskab skal vokse,
for vi er socialister,
og frihed vil vi ha' .

og selv om vi er kvinder,
så er vi ikke bange,
vi elsker vore unger,
ja, vi elsker vore unger,
Og selv om vi er kvinder,
så er vi ikke bange,
vi elsker vore unger,
så vi gør fælles sag.
Ai-lío-lío-lai ...

Og hvis vi ikke enes
så bli'r vi aldrig frie,
fjærrædere og herrer,
fjærrædere og herrer,
og hvis vi ikke enes,
så bli'r vi aldrig frie,
fjærrædere og herrer,
vor frihed vil vi ha' .
Ai-lío-lío-lai ...

Og selv om vi er kvinder,
så er vi ikke bange,
for vi har skarpe tunger,
ja, vi har skarpe tunger.
Og selv om vi er kvinder,
så er vi ikke bange,
for vi har skarpe tunger,
så vi gør fælles sag.
Ai-lío-lío-lia ...

Smålandshavet

Her skal det fødes – her skal det gro
herfra skal fremtiden formes
her skal du styrkes i håb og tro
lade dine tanker bygge bro
mellem håndens og åndens land
værn mod tidens tidevand.

Her skal du kæmpe – bryde de bånd
... fortidens snurrende rammer
her skal du skabe med vid og ånd
tusinde hænder hånd i hånd
former verden for fælles sang
frem imod den nye dag.

Her skal du drømme – kende dit værd
lære så længe du lever
her skal du hvæsse ord til sværd
... ingen soldat og ingen hær
kan besejre din dørm med vold
kan besejre sammenhold.

Her skal det leve – her skal det stå
træt vi plantede sammen
her vil vi lade et hjerte slå
lade tidens tanker gå
mellem håndens og åndens land
værn mod tidens tidevand.

Snart dages det, brødre

Snart dages det, brødre, det lysner i øst,
til arbejdet fremad i kor!
Man håner den fattiges eneste trøst:
Vor ret til at leve på jord;
man deler vor frihed, beskærer vort brød.
Til arbejdet, liv eller død!

Årtusinders åg på vor nakke blev lagt,
vi bar det og tav i vor nød;
men er vi de mange, så være det sagt:
Vi fordrer det daglige brød.
Samdrægtige går vi i sorg og i nød
til arbejdet, liv eller død!

Til trælle i sind og til slaver af guld
den voksende slægt fostres frem,
og jorden så aldrig så usselt et kuld
som det, der på den nu har hjem;
thi lykken må visne ved tryglen om brød.
Til arbejdet, liv eller død!

Vor arne er kold, og vort hjem kun et skjul
for trængsler og tvedragt og savn,
vor idræt man fængsler i bur som en fugl
og kaster foragt på vort navn. -
Os levnes kun hadets den ulmende glød.
Til arbejdet, liv eller død!

Det knager i samfundets fuger og bånd;
lad falde, hvad ikke kan stå!
Men ræk mig, o broder, din barkedede hånd,
før i løgn og af sult vi forgå,
en bygning vi rejser til skærm i vor nød,
til arbejdet, liv eller død!

TEKST: BENNY ANDERSEN

MELODI: BENNY ANDERSEN

Svantes lykkelige dag

Se hvilken morgenstund.
Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad.
Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Blomsterne blomstrer op.
Dér går en edderkop.
Fuglene flyver i flok,
når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Græsset er grønt og vådt.
Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft.
Åh, hvilken snerleduft!
Glæden er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Sang under brusebad.
Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå.
Det ka' jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Nu kommer Nina ud,
nøgen, med fugtig hud,
kysser mig kærligt og går
ind for at re' sit hår.
Livet er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Tak tillidsmand

Vi har skreget hurra
gået i smuk procession
vi er strømmet hertil og herfra
til en ny reception
vi har trykket din hånd
spist og drukket din vin
og du har sagt "det var godt at I kom"
resten drukned' i grin
Var der noget vi glemte
kun de færreste kan
si' det klart og enkelt
tak - tillidsmand

Du har taget din tørn
i nederlag og succes
først som ælling - siden som ørn
så du tingene ske
og du fik venner når du var stærk
fjender kun når du var svag
se dig om - tillidsmand - og bemærk
alle er her idag
Men var der noget de glemte...

Hva' et liv uden mål?
en fremtid uden perspektiv?
du har svoret dit i en skål
og ved dit arbejderliv
tak for det kammerat
tak for alt hvad du ga'
tak for du konstant er i fart
og tusind tak for idag
Men var der noget vi glemte
kun de færreste kan
si' det klart og enkelt
tak - tillidsmand

Ungdom er ikke de sløvede sind

Ungdom er ikke de sløvede sind,
ungdom er selve den rensende vind,
kækt op i tiden med stærke ord -
knalder vort ungdoms kor:

Vi bygger fremtidens Danmark,
sikre fra dag og til dag,
fædrene rydded os grunden fri,
vi bygger opad i tag efter tag,
ungdom fra agrenes grøde,
ungdom fra bog og fabrikker i by,
vi bygger fremtidens Danmark,
hugger os vej mod det ny.

Dagene kalder på ungdommens tro,
hvis det skal spire, og hvis det skal gro,
tristhed og tungthed har intet værd
på vor erobringsfærd.
Vi bygger fremtidens...

Verden derude er stigen og fald,
her vil vi kende vor kamp og vort kald:
Ungdom på vagt ved den danske strand,
renser sit fædreland:
Vi bygger fremtidens Danmark,
sikre fra dag og til dag.
Fædrene rydded os grunden fri,
vi bygger opad i tag efter tag,
ungdom fra agrenes grøde,
ungdom fra bog og fabrikker i by,
vi bygger fremtidens Danmark,
hugger os vej mod det ny.

Vi er børn af arbejderklassen

Vi er børn af arbejderklassen,
kommer fra de hundred hjem,
/: ført af vore røde faner,
vandrer vi mod lyset frem. :/
Vi er det sejrende proletariat!
Vi bygger den nye, den lykkelige stat!
Rød er den fane, der skærmer vore hjem!
For fred og for frihed, kam'rater, går vi frem.

Når vi, unge røde, vandrer
ude i den fri natur,
føler vi, at ungdom bliver
bærer af den ny kultur.
Vi er det...

Fri som falcken vil vi stige
stolt mod lyse tider frem.
Sol og glæde vil vi bære
ind i vore trange hjem.
Vi er det...

Vore friske, glade sange
bryder hverdags grå itu. (el. smælder lystigt i det fri).
Kammerat, slut op i rækken,
find din plads i D.s.U.! (el. find din plads i D.U.I.).
Vi er det...

Kammerater, over grænsen
rækker vi en venskabshånd.
/: Slut jer til de unge rødes
store verdens-venskabsbånd. :/
Vi er det...

Vor fane lyser flammerød

Vor fane lyser flammerød
for os igennem nat og nød.
Den giver tro og kraft og mod,
og rød den blev af heltes blod.
Så løft da stolt vor fane rød,
ja, bær den højt i liv og død!
I kampens gny skal fjenden fly,
når fanen hæves højt mod sky!

Vor fane er vor sags symbol,
den vajer alt fra pol til pol.
Den følges, hyldes med hurra
i London, Rom, Berlin, Moskva.
Så løft da stolt...

Og fulgt af tusind fødders tramp
den vajer i vor frihedskamp.
Bag den gik fædre trofast frem,
og sønnerne skal følge dem.
Så løft da stolt...

Og svigter en forræder den,
så løftes den af nye mænd!
Beständig skal dens flammeskær
opildne fattigfolkets hær.
Så løft da stolt...

Så sværg da, brødre, troskabsed,
gør fronten under fanen bred!
Og må vi dø som folkets mænd,
vi ved, at folket lever end!
Så løft da stolt vor fane rød,
ja, bær den højt i liv og død!
I kampens gny skal fjenden fly,
når fanen hæves højt mod sky!

Melodien er den tyske julemelodi: O Tannenbaum. Teksten en oversættelse af James Connell: The Red Flag, 1889, (den store dokstrejke). Oversættelsen trykt i "Arbejderens Jul", 1923.

Vi bygger landet

Vi bygger landet i gerning og ord,
rejses dets tage og pløjer dets jord.
Vi bjerger høsten, som agerne gav,
træet fra skoven og fangsten i hav.
/: Vi er de tusinde, som bygger landet
vi bar det frem i nød og strid
I trods og venten, i sult og armod.
Nu bygger vi den nye tid.:/

Malmen fra bjerget og minernes kul
støbte vi jern af og gjorde til stål,
fiskerens køje og landmandens hjem
gjorde vi plads til og tømrede dem.
/: Vi er ...:/

Vi er fabrikkens og plovjernets mænd,
vi skabte byen og værnede den.
Vi er de kvinder, som byrderne bar,
Vi skabte lykken og holdt hende va'r.
Vi er ...:/

Hør, hvor det synger fra rem og pistong?
Hør, hvor det vokser til arbejdets sang,
suset fra akset af solgyldent sæd,
stiger i klangen fra ambolt og smed.
/: Vi er de tusinde, som bygger landet
vi bar det frem i nød og strid
I trods og venten, i sult og armod.
Nu bygger vi den nye tid.:/

TEKST: CARSTEN BO JENSEN

MELODI: CARSTEN BO JENSEN

Vi er det ny

Vi er det ny der skal komme
iskolde tider til trods
viger ikke en tomme
fremtiden tilhører os.

Vi er de fremstrakte hænder
ud mod et fjernere mål
vi er gnisten, der tænder
fremtidens levende bål.

Vi er det ny vi' det næste
hærdet i kampe og strid
sammen vil vi det bedste
skabe en lysere tid
Vi er de tusinde stemmer
vi er det vældige kor
husk det hver gang de glemmer
hvem der har skabt denne jord.

Vi er det ny der skal spire
vi er de plantede frø
vi er fremtidens piger
drømmen der aldrig ka' dø.
Vi er de favnende arme
kæmper for menneskets sag
vi er kraft vi er varme
vi er den lysende dag.

Skrevet til og sunget af "40 i feber" for Kvindeligt Arbejderforbunds afd. 1's jubilæum i 1985.
I lp-albummet "Spil for livet", 1986.

